

180. Livet kan være forbandet nok.

(Snedkersvendens Vise.)

F. Andersen.

Allegretto.

mf

1. Li - vet kan væ - re for - ban - det nok,

vær - re det bli'er ved at kla - ge; fremad min Bro'er lo - ver Sten og Stok

og se Dig aldrig til - ba - ge. Syng kius en Sang med en rask Me - lo - di,

du fik jo Lun - ger og Stem - me; Ver - den der - u - de har

mf

Plads for ti, det maa al - drig en Haandværkssvend glem - me,

f

Verden der - u - de har Plads for ti, det maa aldrig en Haandværkssvend glem - me.

2. Ranslen paa Ryggen, og Hatten paa Snurr;
 Puds dine Øjnes Briller!
 Selv om Du løber i Livet surr,
 Slaa dine modigste Triller.
 Pigerne elsker et muntert Gesicht:
 Pokker skal derfor græde;
 Sang er en Haandværkssvends første Pligt,
 I hvor han nu end er tilstede. :

3. Værterne ere som Verden er:
 Helst de bespiser de Glade;
 Sæt Dig da aldrig i Krogen tvær,
 Lang til de fyldte Fade.
 Har Du ej Mønten, ja da er det skidt,
 Dog, Du skal bare fortære:
 Værten gi'er altid den Glade Kredit,
 Og glad skal en Haandværkssvend være. :

4. Slaa Dig igjennem det bedste Du kan,
 Du fik jo Næver paa Skaffet;
 Modet har altid hjulpet sin Mand,
 Saalænge som han har haft'et.
 Øksen ivejret og Høvlen parat!
 Vis, Du kan klare Butikken;
 Arbejdet, det er en tro Kammerat,
 La'er en Haandværkssvend aldrig i Stikken. :

Holger Drachmann.

181. Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!

A. P. Berggreen.

Andantino.

1. Lyk - sa - lig, lyk - sa - lig hver Sjæl, som har
 Fred! Dog in - gen kjen - der Da - gen, før So - len gaar ned.

2. Godmorgen! godmorgen! sang Fuglen paa Kvist;
 Tidt saa den Aftensolen bag Fængselets Rist.
3. Tidt dufted, tidt nikked Smaablomsten ved Gry;
 Før Aften laa den knust under Haglvejrets Sky.
4. Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød;
 Ved Kvæld det laa paa Lejet saa stille og død.
5. Paa Jorden ej lever saa salig en Sjæl,
 Jo Lykken kan omskiftes fra Morgen til Kvæld.
6. Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
 Skønt ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned.
7. Godmorgen vi sjunge med Fuglen helt fro,
 Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi bo.
8. Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
 Skal selv de ligge knust under Aftenens Sky.
9. Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
 Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.
10. Guds Fred og Godaften! vi sjunge ved Kvæld;
 Vår Herre selv bærer hver flygtende Sjæl.
11. Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
 Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaar ned.

B. S. Ingemann.